

по-малъкъ. Издигна ги въ ржцѣтъ си и покани Драгана и Цонка да се прѣкрѣстятъ и да ги цалунатъ. Съ това искаше той да ги закълне. Тѣ извършиха това, като повториха, какъ въ името на Бога заявяватъ, че думитѣ имъ сж най-вѣрни. Въ туй врѣме азъ бърже-бърже се прѣкрѣстихъ, прѣстѣпахъ двѣ крачки и искахъ и азъ да цалуна кръста — и азъ да потвърдя показанията си въ името на Бога. Тогава слѣдователя ме отблъстна съ забѣлѣжка, че жбитѣ ми единъ по единъ щѣлъ да извади. Слѣдъ това азъ се обърнахъ къмъ него съ думитѣ.

— Господинъ слѣдователю, може би това което тия двамина ви казватъ да е вѣрно за тѣхъ. Ето защо и го утвърдѣватъ съ клетва. Зеръ човѣкъ на човѣка мѣза: Кой знай за кого ме прѣпознаватъ тѣ? Дюнютъ е голѣма. Азъ и тукъ ще кажа, че не всичко което не е вѣрно е лъжа. То може да бжде само една грѣшка. Пъкъ и азъ съмъ човѣкъ християнинъ, който имамъ само страха отъ Бога, както и по-горѣ казахъ. Азъ нѣмамъ ли право да се закълна? Азъ цалувамъ кръста за моитѣ показания. Азъ съмъ ви казалъ цѣла истина, за която умирамъ. Ако искате да ви казвамъ туй което не е било, то е друго.

Слѣдъ това той заповѣда да откаратъ другитѣ въ затвора, а на мене да прочетатъ показанията ми. Писара-ерменецъ, почна да чете. Слѣдъ прочитанието, между слѣдователя и българина засѣдателъ Пешо Джебаво стана едно малко спрѣчкване за протокола. Изслѣдователя искаше да се прибавятъ още нѣкои други думи въ протокола, обаче Пешо не даваше. Изслѣдователя макаръ и да настояваше, остана си тѣй както си бѣше. Слѣдъ това ни отвѣдоха въ затвора. Туриха ме въ друго отдѣление.

Часа бѣше 7 вечерътъ, когато ме придадохъ на Веелзевула, който ме настани въ друго едно подземие на източната страна до самитѣ нуждници. Тамъ бѣха 25 души. Щомъ влѣзохъ свихъ се въ едно кюше, малко на страна и се замислихъ за положението